

ارتباط بین تضمین و بیمه عمر

ترجمه: زهرا دهنوی

دانشجوی کارشناسی ارشد، تحقیقات آموزشی

چکیده

دارند اما میزان آسیب مالی آنها به شرکت بیمه پایین است.

ماهیت بیمه عمر و نقش تضمین

شرکت های بیمه به گونه ای تشکیل شده اند که افراد را قادر به مشارکت در ریسک نمایند.

این ریسک ها عموماً احتمال وقوع پائینی دارند اما پیامد مالی آنها بالا است. برای نمونه، مرگ نان آور خانواده موجب از دست دادن درآمد گشته و در اختیار داشتن شرکت بیمه را در معرض بستانکاران و زیان بالقوه مالی قرار می دهد. بنابراین منابع ضروری است و تغییر پرداخت ها با توجه به تعداد مطالبات روی داده در یک سال خاص قابل قبول نیست.

در این مقاله تضمین های مختلف در بیمه عمر

چه به صورت صریح و چه به صورت ضمنی مورد بررسی قرار می گیرد و منافع بیمه گذار در مقابل ریسک پذیرفته شده از سوی شرکت بیمه عمر بررسی و روش هایی جهت محدود سازی و مدیریت این گونه ریسک ها به منظور حفظ هزینه ها در سطح قابل قبول ارائه می شود تا از این طریق توانایی پرداخت دیون در شرکت بیمه حفظ شود. مقصود از تضمین ها در این مقاله عبارتست از:

الف) ریسک هایی که احتمال وقوع آنها پایین است اما ارزش آنها از نظر بیمه گذار بالا بوده و شرکت بیمه قادر به مدیریت آنها می باشد، یا

ب) ریسک هایی که احتمال وقوع بیشتری

در بیمه نامه های جدید اقدام به حمایت از منافع زندگی نموده اند. برای مثال پوشش بیمه ای برای زمانی که بیمه گذار دچار از کار افتادگی یا بیماری های خاص و وخیم شود، هدف پوشش زیان مالی است اما تعیین میزان دقیق آن ممکن است مشکل باشد. مشتری می خواهد در این زمینه اطمینان داشته باشد، به همین دلیل این گونه بیمه نامه ها معمولا مزایای تضمین شده را ارائه می کنند و این بدان معنا است که برخی بیمه گذاران ممکن است پس از خسارت، وضعیت بهتری کسب کنند.

همچنین شرکت های بیمه اقدام به ارائه محصولات سرمایه ای نموده اند تا از این طریق شخص قادر به پس انداز برای بازنشستگی یا سایر اهداف خود باشد. این محصولات ممکن است ضمانت هایی را همراه داشته باشد که برای بیمه گذاران مزایایی ارائه دهد. متاسفانه اکثر محصولات، تضمین های بالایی را می دهند که به صورت بالقوه و یک جا از سوی بیمه گذار قابل مطالبه اند و موجب زیان مالی قابل توجهی به شرکت بیمه عمر می گردند. در مقابل، بیمه عمر عادی تنها محصولات مشخصی را در طول عمر بیمه می کند. در این حالت بیمه گذار نمی خواهد تمام سرمایه خود را ریسک کند بنابراین وظیفه بیمه گر باید مشارکتی کردن ریسک در طول عمر باشد و اقدام به سرمایه گذاری پولی جهت فراهم سازی درآمد تضمینی در طی عمر بیمه گذار نماید.

ضمانت ممکن است همراه با فروش یا اقدامات تجاری باشد، اگر توضیحات مربوط به مزایا به صورت مناسبی روشن نباشد ممکن است بیمه گذار احساس کند که دارای تضمین کامل است. به طور مشابه اگر شرکت بیمه هنگامی که نرخ بهره در حال سقوط است (اغلب به دلیل فشار رقابتی) نرخ بهره فنی را به صورت طولانی بالا نگه دارد ممکن است این احساس در بیمه گذار به وجود آید که این نرخ ها واقعی هستند و از این پس دیگر از قبول هر گونه کاهش نرخ ها تاثیر بدی در او ایجاد کند.

طراحی و قیمت گذاری تضمین ها

تضمین های مهم ممکن است هم در زمینه بیمه (پوشش ریسک) و هم در زمینه سرمایه گذاری باشند البته در هر دو مورد اصول مدیریت یکسان است. تضمین ها می بایستی به دقت طراحی و توضیح داده شوند تا همه طرف های مقابل درک مناسبی از موضوع داشته باشند.

بیمه های غیر مشارکتی به خاطر ماهیت بلند مدت و همچنین ضمانت های متنوع مشروط در بیمه نامه، اصولا بر پایه محافظه کاری قیمت گذاری می شوند. ولی به عنوان وسیله ای جهت فراهم سازی بازده بهتر برای بیمه گذاران مطرح شده اند با این تفاوت که بیمه گذار در هزینه ریسک ها سهم بیشتری را بپذیرد.

مبالغ اضافه پاداش ها باعث ایجاد حاشیه سود جهت پوشش ریسک می گردد و بازده ها را

تعیین نرخ های حق بیمه مختلف برای افراد سیگاری و غیر سیگاری و محصولاتی که دارای ضمانت تجدید پذیر هستند البته به جز زمانی که شرکت بیمه مایل به تغییر حق بیمه های آنها باشد (حتی برای طبقه بیمه گذاران).

نمونه ای از تضمین ها در بیمه

۱. تضمین منافع مانند حداکثر خسارت تضمین شده در صورت فوت: این نوع ضمانت در اکثر بیمه نامه ها وجود دارد و برای بیمه گذاران بی نهایت ارزشمند است. با فرض اینکه شرکت بیمه عمر قادر به پذیرش ریسک باشد آنگاه این نوع ضمانت با دو نوع ریسک مواجه است:

۱.۱. ممکن است که تعداد خسارات بیش از حد انتظار باشد. این امر می تواند به خاطر عدم برآورد صحیح باشد. مثلا ممکن است آمار میزان مرگ و میر مناسب نباشد یا بیماری های واگیری مانند AIDS (ایدز) نرخ مرگ و میر را افزایش دهد به عبارت دیگر میزان مفروض مرگ و میر ممکن است در بلند مدت درست نباشد لذا شرکت بیمه نیازمند در نظر گرفتن ذخایر مناسبی جهت پوشش نوسان ها در اثر این عوامل می باشد.

۲.۱. ممکن است متوسط اندازه خسارات بالاتر از حد مورد انتظار باشد. در این حالت اگر شخص بیمه گذاری با سرمایه بیمه بسیار بالا بعیرد ضربه مالی قابل توجهی به شرکت بیمه وارد می شود. بیمه و بیمه اتکایی ابزارهای مهمی جهت مدیریت این

مناسب تر می سازد. بنابراین بیمه گذاران باید بپذیرند که هنگام بروز هرگونه حادثه همان گونه که در مزایا شریک هستند در زیان ها نیز شریک باشند، به این ترتیب پاداش ها ممکن است افزایش یا کاهش یابند. همچنین تمهیدات مشابهی در تقسیم سود سرمایه بیمه اعمال می شود.

به عنوان اصل باید کل هزینه ها به حساب بیمه گذاری گذاشته شود که از ضمانت منتفع می شود. این موضوع شامل هزینه ذخایر ثابت جهت پشتیبانی ضمانت نیز می شود. اگر ضمانت ها به طور دقیق قیمت گذاری شوند آنگاه در صورت ورشکستگی شرکت بیمه عمر، این هزینه بر دوش بیمه گذاران یا سهام داران و به طور بالقوه بر روی عموم خواهد بود. اگر یک ضمانت پر هزینه به نظر برسد ذخیره گیری برای آن بسیار دشوار است به علت میزان زیان مالی مورد انتظار یا به علت احتمال بالایی که در تعهد ضمانت نامه وجود دارد لذا باید از ترکیب میانگین زیان بالا و به طور بالقوه از احتمال بالای مطالبه کلی آن، جلوگیری شود. حتی در مورد ضمانت های خوب طراحی شده باید شرکت بیمه عمر به طور کلی خود و بیمه گذارانش را در برابر عمل "انتخاب بد" افراد اندکی که ممکن است قادر به سوء استفاده از موقعیت باشند محافظت نماید. نیل به این کار از طریق ساختار مناسب ضمانت ها، ساختار بیمه یا استفاده قانونی از شروط حاصل می شود.

مثال هایی در این مورد وجود دارد مانند

وضعیت هستند.

مدیریت خسارات برای "فوائد زندگی" از قبیل پوشش از کارافتادگی بسیار با اهمیت می باشد. بیمه های مشارکتی به بیمه گذار اجازه می دهند تا در این گونه ریسک ها از طریق مکانیسم های تقسیم سود یا پاداش سهیم شوند. همچنین عمل تسهیم سود در رابطه با ریسک گروهی محصولات باعث ایجاد یک سپر محافظ جهت پوشش دادن تجربه ضعیف موجود بوده و اگر تجربه مطلوب باشد آنگاه وجه بالاتری به بیمه گذار مسترد خواهد شد.

۲. تضمین سرمایه گذاری مانند: بازده، ارزش

سررسید یا ارزش واگذاری

۱.۲. ماهیت تضمین

محصولات پس اندازی تضمین سرمایه گذاری بالایی دارند. این تضمین ها ممکن است در بسیاری از مراحل عمر بیمه نامه به کار روند و حتی سبب "انتخاب بد" شوند. برای نمونه، محصولات سرمایه ای اقدام به ضمانت سود بهره اعتباری می کنند که کاهش نیابد. این ضمانت بسیار قوی فقط باید به مواردی مانند مرگ بیمه شده و دریافت ارزش سررسید محدود شود اگر این ضمانت در رابطه با ارزش واگذاری بکار رود آنگاه شرکت بیمه با ریسک بیمه گذارانش که خواهان واگذاری بیمه های خود هنگام سقوط بازار سرمایه هستند مواجه می شود.

تضمین ارزش واگذاری کامل تنها زمانی فراهم می شود که بیمه نامه به وسیله سرمایه نقدی (تضمین

شده) پشتیبانی شود. اگر دارایی ترکیبی متنوع قبول شود به خاطر تقویت بازده برای بیمه گذاران لازم است که "ارزش بازار تعدیل شود" برای حمایت از بیمه گذارانی که می خواهند در سرمایه گذاری بمانند و ارزش واگذاری را دریافت نمایند.

تضمین سرمایه ممکن است آشکار نباشد علی رغم اینکه ممکن است در برخی کشورها اجباری هم باشد. برای نمونه، قیمت گذاری پایه بایستی با نرخ بهره حداقل تعیین شود. این امر نگرانی های بخصوصی در مورد بیمه های بدون مشارکت در منافع در هنگام پایین بودن نرخ بهره ها ایجاد می کند. همچنین اگر حاشیه منافع کافی نباشد و یا اگر کاهش ضروری در میزان پاداش یا سود سهام با انتظارات معقول بیمه گذاران در اصطکاک باشد آنگاه در مشارکت در منافع نیز مشکل بوجود می آید. بیمه های سنتی با حق بیمه مشخص با چالش های جدی تری روبرویند.

نرخ حق بیمه در ابتدا منظم است اگر چه ما نمی دانیم هنگامی که حق بیمه آتی دریافت شود نرخ بهره چقدر خواهد بود. اگر نرخ بهره سقوط کند دیگر قادر به سرمایه گذاری حق بیمه آتی با نرخ های بهره مفروض نخواهیم بود. برای جبران این "ریسک سرمایه گذاری" مانند سایر ریسک ها و ضمانت ها باید قرارداد بیمه با قیمت پایه مناسب عرضه شود.

پرداخت مستمری موجب درآمد تضمین شده صرف نظر از بازده سرمایه واقعی می شوند. شرکت

بیمه نیز با محاسبه پرداخت های سالیانه اقدام به اتخاذ فرضیاتی راجع به بازده سرمایه آتی می نماید. همچنین در مورد مستمری های مادام العمر نیز شرکت بیمه باید میزان بازده آتی را به خوبی پیش بینی نماید در حالیکه این پیش بینی ریسک قابل توجهی را به همراه دارد. اگر شرکت بیمه نتواند بدهی ها را با دارائی هایی که ماهیت مشابه دارند (بهره های بلند مدت ثابت) "همسان" کند و همزمان با آن نرخ بهره نیز وضعیت نامطلوبی پیدا کند آنگاه متحمل زیان قابل ملاحظه ای خواهد شد. بنابراین هزینه این سرمایه می تواند مقدار زیادی از بازده اضافی را جبران نماید.

۲-۲. مدیریت ریسک سرمایه گذاری

همسان سازی سرمایه و بدهی به طور مناسب می تواند موجب دوام بیشتر بیمه نامه های عمر و ماهیت ضمانت های ترکیبی شود. شرایط اقتصادی بسیار متغیر است و این تغییر هم در سرعت و هم در میزان آن می باشد. پس رشد دارائی ها و ضمانت های بالا ترکیب خطرناکی را تشکیل می دهد.

اگر بیمه گذار در تقبل بخشی از ریسک سپیم شود آنگاه ریسک سرمایه گذاری کاهش می یابد و امید به بازده بیشتر وجود دارد. ضمن اینکه توضیحات کامل و جزء به جزء نیز از بیمه نامه را در اختیار خواهد داشت. تجارت بیمه های با مشارکت در منافع دارای ضمانت پایین تری در

مقایسه با بیمه های غیر مشارکتی است اما این بیمه ها شرایطی دارند که می توان از طریق تقسیم سود سهام و پاداش در سود آنها سپیم شد. ارتباط بین سطح ضمانت تعهد و نیز میزان پاداش یا سود سهام از اهمیت برخوردار است. فقط هنگامی پاداش ها ایجاد می شوند که بخشی از حق بیمه به حساب پاداش گذاشته شود و به سرمایه رویه رشد نزدیک شود. به همین ترتیب می توان سود سهام را تنها از عواید اضافی حاصل از نرخ تضمین شده به حساب گذاشت.

با این وجود نمی توان همه مبالغ اضافی را در دسترس قرار داد زیرا باید بخشی از آن را جهت پوشش سال هایی که عواید به پایین تر از نرخ تضمین شده سقوط می کنند، ذخیره کرد. هرچقدر نرخ تضمین شده افزایش یابد باز هم باید به همان نسبت از عواید اضافی ذخیره در نظر گرفت.

مدیریت پاداش و سود سهام را باید طوری انجام داد تا از قابلیت پشتیبانی آنها اطمینان حاصل شود ضمن اینکه از ایجاد انتظارات نامعقول نیز پرهیز شود. وجود رقابت میان شرکت ها باعث افزایش تمایل به پاداش ها شده و زیان های نقدی را برای شرکت بیمه به دنبال دارد و کاهش پاداش ها را در آینده با مشکل مواجه می کند. یک روش منظم و محتاط نیازمند شرکت هایی است که جهت محاسبه و گزارش از نرخ پاداش یا سود سهام مناسب استفاده نمایند، به این ترتیب از اقدامات ضعیف مدیریتی

پرهیز می شود. بیمه های مرتبط به هم موجب انتقال ریسک سرمایه به بیمه گذار شده اما نسبت به بیمه های سنتی از انعطاف بیشتری برخوردارند. اگر بیمه گذاران نیازمند ضمانت باشند می توانند گزینه های نقدی را انتخاب نمایند. همچنین می توانند ریسک بیشتری را پذیرفته و برای افزایش رشد اقدام به سرمایه گذاری کنند.

۳. حق بیمه های تضمینی

قبلا گفتیم که حق بیمه های تضمین شده از شرکت بیمه جدا می شوند تا تجربه خسارات ضعیف و ریسک سرمایه را تحمل کنند. همچنین حق بیمه ها ممکن است در شرایط تورمی بالا به سرعت نامطلوب شوند. بنابراین هر چه مدت بیمه نامه بیشتر باشد به همان نسبت شانس افزایش حق بیمه نیز نامناسب خواهد بود. تورم به عنوان یک مانع آشکار مطرح است اما تغییرات قانونی ممکن است منجر به شرایط متفاوتی شوند و این مستلزم سیستم ها و هزینه های اجرایی است.

محصولات جدید این امکان را فراهم کرده اند تا حق بیمه ها و یا سردها با شاخص تورم مقایسه شوند. این کار نه تنها تورم هزینه را اداره می کند بلکه سود بیمه نامه ها را نیز در شرایط واقعی شان حفظ کرده و از نا امیدي بیمه گذار جلوگیری می کند.

همچنین اداره بیمه با تهدیدات دیگری مانند تغییرات نرخ مالیات یا ساختار آن مواجه است و ممکن

است از طریق دریافت حق بیمه های بیشتر این موارد را نتوان به بیمه گذار انتقال داد. ماهیت بلند مدت بودن کسب و کار بیمه عمر موجب تفاوت آن با سایر رشته ها شده است.

مساله برابری بین نسل های مختلف بیمه گذاران نیز بسیار جدی است و شرکت بیمه قادر به تعهد قراردادهای جدید جهت پوشش دادن ضمانت های بیمه نامه های قدیمی است. قراردادهایی که در برابر حق بیمه های تضمینی حالت ثابتی دارند احتمالا باید از حق بیمه های متغییر پر هزینه تر باشند. بنابراین هرچه طول مدت بیمه نامه بیشتر باشد به همان نسبت نیز ضمانت سود بیمه برای بیمه گذار ارزشمندتر خواهد بود.

تضمین یا اختیارات ویژه

کسب و کار به افزایش سودها، ضمانت ها یا اختیارات ویژه بیمه نامه می تواند اقدام خطرناکی در جهت کسب سود بازار باشد. لازم به ذکر است که چنین سودهایی دارای طراحی و ارزش مناسبی نیستند. چند مثال در این مورد ذکر می کنیم:

۱. حق تبدیل

بسیاری از شرکت های انگلیسی اقدام به فروش بیمه نامه های سرمایه ای با حق تبدیل عواید در سررسید و به صورت مستمری با نرخ ثابت می نمایند مانند دریافت ۱۰ پوند و مستمری سالانه ۱ پوند. هنگامی که نرخ بهره ها سقوط کند آنگاه این شرایط بسیار جذاب خواهند بود.

راهبرد مدیریت ریسک

این بخش فرآیندی است که در پی توسعه محصولات جدید می باشد و یا رسیدگی به تجارت پایدار را بررسی می کند. از آنجا که در این مقاله موضوع اصلی تضمین است بنابراین می توان در هر نوع ریسکی از این روش شناسی استفاده نمود.

۱. شناسایی و برآورد همه نوع تضمین. اعم از صریح یا ضمنی

ریسک ها و ضمانت ها باید بر حسب عوامل خطر که در زیر آورده شده اند ارزیابی شوند :

الف) منبع ریسک (یا ضمانت)

ب) ضربه مالی

ج) احتمال وقوع حادثه

برای اطمینان از شناسایی همه نوع تضمین و خطرها نباید تنها توضیحات مطرح در بیمه نامه را بررسی کرد بلکه باید تمام فرضیات قیمت گذاری شده را مد نظر قرارداد مانند :

- حق بیمه

- مزایای در صورت فوت

- مالیات

- کمیسیون

- سود سرسید

- ضمانت ها

- هزینه ها

- ارزش (بازخریدی)

- حق انتخاب

اخیرا افزایش نرخ بهره ها موجب کاهش برخی فشارها شده است اما بسیاری از شرکت ها مجبور به افزایش کامل ذخایر خود به نحو قابل توجهی بوده اند. همچنین این سوال مطرح است که آیا هزینه این حق تبدیل در برابر پاداش های نهایی جبران می شود یا خیر.

بیمه نامه های گروهی عمر ممکن است به اعضا خود هنگام خروج از صندوق کارفرمایان اجازه دهند که پوشش بیمه نامه را بدون هیچ تعهدی به بیمه نامه انفرادی از همان نوع تبدیل نمایند. از آنجا که این عضو به صندوق بازنشستگی بدون انتخاب - یک امتیاز مشترک برای صندوق های بزرگ - وارد می شود لذا شرکت بیمه با ریسک قابل ملاحظه ای مواجه است. در عمل چنین کاری به ندرت انجام می شود.

اما تردیدی نیست که حالت انتخاب بد در مورد کسانی که وضعیت سلامتی شان ضعیف است وجود دارد.

۲. تضمین قابلیت بیمه شدن

این گزینه ها تا حدی امکان انتخاب بد را می دهند. مساله کنترل این موضوع جهت محدود کردن هزینه ها است و این زمانی روی می دهد که ارزش اختیار برای بیمه گذار محفوظ باشد. روش هایی شامل ایجاد فرصت های محدود برای اعمال اختیار وجود دارد با این وجود همواره احتمال انتخاب بد وجود خواهد داشت.

در جدول زیر امکان اجرای این امر بررسی شده است :

- تورم

- نرخ بهره ها

- غیره

منبع	فرض	ضمانت های موثر	عوامل ریسک
نرخ بهره ها	۷p.۹%	حداقل مورد نیاز ۵ درصد، پاداش های سرمایه گذاری شده از عواید اضافی	اگر میزان عواید به پایین تر از ۷ درصد سقوط کنند آیا قابلیت کاهش پاداش ها وجود دارد؟ اگر عواید به پایین تر از ۵ درصد سقوط کنند دچار ضرر شوند آنگاه آیا باید کاهش پاداش ها زمان بندی شوند؟
هزینه ها	۲۰ در هر بیمه نامه ۲ Pa درصد افزایش می یابد	هزینه های اضافی در این سطح با استفاده از حق بیمه ها پوشش نمی یابد	تورم < ۲% موجب افزایش هزینه های هر واحد می شود.

۲. ارزیابی تضمین ها

- میزان سرمایه بیمه نامه
 - دفعات پرداخت
 - جنسیت
 - و سایر عوامل مربوط
 - ۳. کنترل ها
- توصیه می شود که از آزمون پویا (دینامیک) استفاده شود. این امر نیازمند یک مدل پیش بینی است که احتمال حادثه و حوادث مالی هر نوع ضمانتی را منعکس کند. این مدل باید تمام بخش های اساسی را مدنظر قرار دهد چرا که مساله انقضای واگذاری مسئله ای است که با فرمول قیمت گذاری سنتی پوشش داده نمی شود. همچنین باید آزمون شامل ترکیبات متنوع زیر نیز باشد :
- میزان سن در زمان ورود
 - طول مدت بیمه نامه
 - هنگامی که شرکت بیمه به بیمه گذار در مورد دریافت آسایش کافی اطمینان می دهد باید به ابزارهایی جهت کنترل ضربه های احتمالی مسلح باشد. مانند :
 - تصمیم گیری در مورد پذیرش ریسک یا اجتناب از آن

تا ضربه مالی را در هر سال مشاهده نموده و اندازه فراریت را بدست آوردیم .

نتیجه گیری

تضمین ها باید مناسب با سود، ریسک و هزینه باشند. موثرترین تضمین ها از جنبه هزینه تضمین هایی هستند که از نظر بیمه گذاران بسیار ارزشمند هستند اما احتمال مطالبه آنها پایین بوده و در معرض انتخاب بد نیستند . اگر تضمین ها دارای نیروی بالقوه ای باشند که توانایی پرداخت بدهی به شرکت بیمه را تهدید نمایند آنگاه برای هیچ کس سودمند نخواهد بود .

می توان ریسک ها را با استفاده از کارشناسان آزموده و متخصص بیمه مورد شناسایی قرار داده و مدیریت نمود اما قانون و محیط تجاری باید مدیریت ریسک را تشویق نمایند . برای نمونه، یک رژیم تنظیمی که حداقل بازده سرمایه بالایی را اجرا می کند باعث می شود تا شرکت ها مجبور به پذیرش ریسک بالا و ناخواسته ای شوند .

آزمون سناریو با استفاده از مدل های پیش بینی برای درک ریسک ها و قیمت گذاری ضمانت ها لازم می باشد. این مدل باید در مورد انقضا و واگذاری مناسب عمل کند زیرا این مساله ممکن است سرچشمه اصلی پالایش باشد. اگر ضمانتی بسیار پر هزینه به نظر آید دیگر ریسک مناسبی نخواهد بود .

در پایان باید گفت که افراد به سرمایه برای

• کاهش احتمال وقوع حادثه (مانند قابلیت محدود در بکارگیری اختیارات اجتناب از انتخاب بد)

• کاهش تبعات (مانند تنظیم دارائی ها و بدهی ها برای کاهش ضربه مالی)

• انتقال ریسک (مانند بیمه اتکایی، یا اینکه بیمه گذار قسمتی از ریسک سرمایه را متقبل شود)

باید سرمایه کافی برای حمایت از تضمین ذخیره شود. البته سرمایه قانونی در این مورد لزوماً کافی نیست و مثلاً تناسب دارائی ها را به حساب نمی آورد. در اینجا مدل پیش بینی شده ای که هم دارائی ها و هم بدهی ها را منعکس کند و پیامد انحرافات ممکن از فرضیاتی اولیه را مد نظر قرار دهد می تواند ابزار خوبی برای تعیین نیازهای واقع گرای سرمایه باشد.

همچنین ضروری است که هر نوع ضمانتی شامل هزینه سرمایه نیز باشد. آزمون سناریو (scenario) در اینجا ضرورت دارد. پذیرش در "بهترین برآورد" مرکزی برای این کار کافی نیست بلکه کارشناس ارزیاب بیمه باید وقایع نهایی و ترکیبی از وقایع را در نظر بگیرد.

این ترکیبات اغلب موجب افزایش ریسک می شوند اگرچه ترکیبات ویژه ممکن است جبران هایی را در پی داشته باشند.

یک مدل قابل پیش بینی به ما اجازه می دهد

حمایت از ضمانت ها نیاز دارند. این افراد ممکن است بیمه گذار، سهام دار یا اینکه کل مجموعه (در صورت ورشکستگی شرکت بیمه) باشد. واضح است هر کس که ترجیح دهد از ضمانت سود ببرد باید موضوع هزینه جهت مناسب کردن اصول "تسهیم ریسک" و مدیریت را قبول نماید. بنابراین مهم است که ضمانت ها به صورت مشخص و سنجیده شده ارائه شوند. البته ریسک همواره باقی خواهد بود اما هدف اجتناب از غافلگیری است.

واژگان کلیدی:

بیمه عمر، قیمت گذاری تضمین ها، تضمین ارزش گذاری ریسک سرمایه گذاری.

منبع:

*Presentadby: Rob Donaghy Senior Actuary –
Group Strategie Development Colonial*

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی